

Arrest

nr. 349 032 van 25 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 26 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2026 met referentienummer 136782.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CUYPERS, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2026 treft de minister van Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod (van acht jaar).

Deze akte luidt als volgt:

“(…)

Beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod

Mijnheer,

naam : K.

voornaam : R. S.-A.
geboortedatum : (...) 1994
geboorteplaats: Grozny
nationaliteit : Russische Federatie

Krachtens artikel 22, § 1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen. Daarnaast wordt u, in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een inreisverbod van 8 jaar opgelegd, omwille van volgende redenen van openbare orde:

Op 15.09.2004 kwam u aan in België. Op dezelfde dag werd door uw moeder een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarvan u eveneens het voorwerp uitmaakte. Op 12.05.2005 werd deze aanvraag negatief afgesloten. Op 01.08.2005 maakte u opnieuw het voorwerp uit van een verzoek om internationale bescherming. Op 20.04.2006 heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u de vluchtelingenstatus toegekend. Ten gevolge van deze beslissing beschikt u over een B-kaart geldig tot 29.08.2028.

Op 17.05.2013 werd u door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden omwille van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op diezelfde dag werd u, eveneens door de correctionele rechtbank van Oudenaarde, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, met probatieuitstel van 3 jaar, omwille van afpersing en diefstal met geweld, door twee of meer personen. Op basis van deze informatie werd door DVZ op 05.02.2018 in toepassing van artikel 49, § 2, tweede lid, en artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een vraag tot intrekking van uw vluchtelingenstatus overgemaakt aan het CGVS.

Op 19.09.2019 werd u opnieuw door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden omwille van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.

In het kader van de evaluatie van uw internationale beschermingsstatus werd u op 25.09.2020 door het CGVS gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle elementen aan te brengen die het behoud van uw internationale beschermingsstatus konden rechtvaardigen. Het CGVS heeft vervolgens op 10.12.2021 uw vluchtelingenstatus opgeheven in toepassing van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze beslissing werd u ter kennis gebracht op 11.12.2020.

In haar beslissing oordeelde het CGVS dat uw vluchtelingenstatus opgeheven dient te worden op grond van de fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in uw land van nationaliteit waardoor bescherming niet langer nodig is. U haalde evenmin dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging aan, om te weigeren deze bescherming in te roepen. U haalde ook geen overtuigende elementen aan die erop wijzen dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij terugkeer naar de Russische Federatie. Het CGVS concludeert dat er voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 is. Bijgevolg kan u worden teruggeleid naar de Russische Federatie en is een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U ging tweemaal in beroep, op 07.01.2021 en op 12.01.2021, tegen de beslissing van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 07.05.2021 werden deze beroepen samengevoegd en verworpen.

Op 17.10.2024 werd u opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank Oudenaarde tot een gevangenisstraf van 2 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 18 maanden, omwille van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige. De opheffing van uw vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980 is definitief geworden bijgevolg kan de minister of zijn gemachtigde uw verblijfsrecht beëindigen in toepassing van artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en u krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Bij de evaluatie van uw verblijfsrecht wordt onder andere rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf, de banden met uw land van herkomst of het ontbreken van banden met uw land van herkomst, uw leeftijd en met de eventuele gevolgen voor uw familieleden.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt bovendien in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk.

Dienaangaande stellen we vast dat u sinds 15.09.2004 – met andere woorden 21 jaar geleden – op 10-jarige leeftijd in België bent aangekomen. De loutere vaststelling dat u thans 21 jaar op regelmatig basis in België verblijft is op zich onvoldoende om van een dermate verankering in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen.

Op 24.10.2025 werd u bijgevolg via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst met de volgende bijlagen: een begeleidende brief van uw advocaat, een geschreven verklaring, een attest van gezinssamenstelling, uw huurcontract, attesten inzake onderwijs en oriëntatie, een begeleidende brief van uw VDAB-bemiddelaar, een overzicht van werkervaringen en opleidingen van de VDAB, een chronologisch overzicht van uw VDAB-traject tussen 13.10.2009 en 04.11.2025, een competentierapport voor de opleiding verkoopmedewerker (2022–2023) en van de opleiding Algemeen schoonmaken (2024) bij de VDAB, identiteitsdocumenten van familieleden met de Belgische nationaliteit, uw cv, een overzicht van uw schoolloopbaan via Burgerprofiel Vlaanderen, een medisch attest dd. 08.11.2024 en een brief van uw psychiater bij het psychiatrisch ziekenhuis F. dd. 12.11.2025.

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat u het Nederlands machtig bent en brengt u bewijs aan dat u secundair onderwijs hebt gevolgd in België. DVZ wijst erop dat u als minderjarige in België bent aangekomen. Derhalve diende u in België als minderjarige gevolg te geven aan de wettelijk bepaalde leerplicht. Het loutere feit dat u gevolg heeft gegeven aan deze verplichting en dat u in België school heeft gelopen en op die wijze een landstaal heeft geleerd, is onvoldoende om een dermate integratie aan te tonen. Verder brengt u deelcertificaten aan van opleidingen gevolgd bij het centrum voor basiseducatie Zuid-Oost-Vlaanderen tussen 2023 en 2024 en een bewijs van een opleiding tot verkoopmedewerker en Algemeen schoonmaken via de VDAB.

Uit uw VDAB-historiek blijkt dat u de afgelopen 14 jaar in totaal ongeveer 3 jaar voltijds heeft gewerkt, verspreid over de gehele periode. Gedurende de resterende tijd was u voornamelijk werkloos, afgewisseld met sporadische interimopdrachten. Momenteel staat u uitgeschreven wegens ziekte. DVZ wijst erop dat het beheersen van een officiële landstaal en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blij kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van 21 jaar een officiële landstaal leerde, een en tewerkstelling genoot of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam. In het geval u toch bijkomende inspanningen tot integratie heeft ondernomen, wijst de DVZ erop dat u ruim de mogelijkheid heeft gekregen om bij de DVZ deze elementen en/of documenten aan te brengen zodat de DVZ hiervan kennis had teneinde uw situatie correct in te schatten.

DVZ ontkent in deze beslissing niet dat u reeds sinds 10-jarige leeftijd in België verblijft, dat u in België naar school bent gegaan en dat u dus gedeeltelijk in België bent opgegroeid. In het licht van artikel 8 EVRM staat het dan ook vast dat u een belangrijk deel van uw leven in België heeft doorgebracht en dat u in België mogelijks vriendschappen heeft opgebouwd, doch DVZ dient erop te wijzen dat u het in het kader van het hoorrecht niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in België banden heeft aangeknoopt die u niet in uw herkomstland opnieuw zou kunnen opbouwen. U komt immers niet verder dan kennis van een landstaal en slechts zeer beperkte elementen van tewerkstelling. U heeft het dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u aan de Belgische samenleving gebonden bent voor de uitoefening van uw privéleven

DVZ wijst er echter op de banden die u heeft aangeknoopt met de Belgische samenleving geenszins afbreuk doen aan het feit dat u meermaals werd veroordeeld voor ernstige feiten van openbare orde. Op 17.05.2013 werd u door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op diezelfde datum werd u eveneens door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, met probatie-uitstel voor een periode van 3 jaar, wegens afpersing en diefstal met geweld, gepleegd door twee of meer personen. Op 19.09.2019 werd u opnieuw door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens

opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op 17.10.2024 werd u door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 18 maanden, wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige.

Wij benadrukken tevens dat de vluchtelingenstatus van uw oudere broer in 2017 werd ingetrokken wegens feiten van openbare orde. In het verlengde van deze beslissing werd ook zijn verblijfsrecht beëindigd en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, waarna hij effectief werd gerepatriëerd. U was bijgevolg op de hoogte van de concrete en ernstige verblijfsrechtelijke gevolgen die het plegen van feiten van openbare orde met zich meebrengt. Niettemin heeft u, zelfs nadat u in kennis werd gesteld van de opheffing van uw vluchtelingenstatus, opnieuw ernstige feiten van openbare orde gepleegd. Dit getuigt van een ernstig gebrek aan interesse in uw verblijfsrecht in België. Dit aanhoudend plegen van feiten van openbare orde toont bovendien aan dat u er niet in geslaagd bent de fundamentele normen en regels van de Belgische samenleving te respecteren. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u daadwerkelijk en duurzaam geïntegreerd bent in België.

Uw veroordelingen tonen aan dat u een agressieve en gevaarlijke ingesteldheid vertoont. Uit het vonnis van 17.05.2013 blijkt dat u in de periode van juli tot oktober 2012 als mededader betrokken was bij het afpersen van tientallen personen met het oog op het verkrijgen van geld en goederen. Uit de door de politie onderzochte sms-correspondentie blijkt dat andere daders naar u verwezen als “chef” en “baas”. Deze berichten tonen aan dat u anderen aanstuurde en hen opdroeg om op specifieke locaties personen af te persen. Er bestond een duidelijke gezagsrelatie tussen u en de andere beklaagde, waarbij u optrad als leider en leermeester. De mededader verklaarde dat hij personen afperste in Gent en nadien naar uw woning kwam om de buit aan u af te geven, waarna u hem occasioneel een deel teruggaf. In de studio waar u in die periode verbleef, werden bovendien een replica van een kalasjnikov en een kruisboog aangetroffen.

Wij benadrukken dat deze afpersingen een zeer groot aantal slachtoffers betroffen. De rechtbank oordeelde dat de feiten getuigen van een verregaand gebrek aan respect voor de elementaire rechtsregels en wijzen op een gevaarlijke ingesteldheid. U vervulde een actieve rol als leermeester door anderen aan te leren hoe zij afpersingen dienden te plegen, onder meer door hen te vergezellen en hen materiële ondersteuning te bieden. Daarnaast maakte u zich ook schuldig aan diefstal met geweld. Deze feiten hebben niet alleen de slachtoffers ernstig aangetast in hun fysieke en psychische integriteit, maar hadden tevens een bijzonder nefaste impact op het algemene veiligheidsgevoel in de samenleving.

Bovendien werd u op 17.05.2013 eveneens veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Tijdens uw verblijf in de gevangenis van Oudenaarde bracht u slagen toe aan twee penitentiaire beampten. Een medegevangene hield de cipier in houdgreep, waarna u deze meerdere slagen en kniestoten toebracht. Toen een collega te hulp kwam, diende u ook haar slagen toe. Het geweld stopte pas nadat andere penitentiaire beampten tussenbeide kwamen. Er bestaat geen enkele rechtvaardiging voor deze gewelddadige reactie, die ontstond nadat de betrokken cipier u wees op het interne gevangenisreglement. U weigerde zich neer te leggen bij de regels en beschouwde geweld kennelijk als een aanvaardbare reactie. Uit het vonnis blijkt bovendien dat dit niet de eerste keer was dat u overheidsperoneel aanviel: op 19.11.2012 werd u reeds veroordeeld wegens slagen aan een treinbegeleider, waarvoor u een werkstraf kreeg opgelegd. Het feit dat u zich agressief opstelt binnen de bijzonder gevoelige context van een gevangenis toont aan dat u over een gevaarlijk agressieve en gewelddadige persoonlijkheid beschikt.

Uit het vonnis van 19.09.2019 blijkt dat u een man in een park benaderde en tegen hem begon te roepen, waarna u hem meerdere vuistslagen in het aangezicht toebracht. Het slachtoffer werd met een gebroken kaak overgebracht naar het ziekenhuis. Het slachtoffer verklaarde niet te weten om welke reden u hem aanviel. U verklaarde dat u het slachtoffer had geslagen omdat hij, volgens u, bedreigingen zou hebben geuit ten aanzien van een vriend van u. Deze feiten tonen aan dat u geen respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen en dat u geweld beschouwt als een aanvaardbaar middel om vermeende conflicten of meningsverschillen op te lossen.

Uit het vonnis van 17.10.2024 blijkt dat u opnieuw geweld heeft gebruikt. Op 10.07.2023 deed een slachtoffer aangifte bij de politie nadat u hem, na een banale verkeersdiscussie, een slag in het gezicht had toegebracht. Het slachtoffer trok zijn klacht op 22.09.2023 in en verklaarde dat het incident nadien met u werd uitgesproken. Deze intrekking doet echter geen afbreuk aan de vastgestelde feiten. Op 26.06.2023 bracht u opnieuw slagen toe aan een slachtoffer. U erkende deze feiten en verklaarde dat u zich uitgedaagd voelde omdat het slachtoffer u en uw moeder zou hebben beledigd. Diezelfde dag diende u tevens slagen toe aan een minderjarige, waarbij u aangaf dat deze racistische uitlatingen naar u zou hebben geroepen.

Uit deze feiten blijkt dat u herhaaldelijk geweld gebruikt tegen uw medemens. Gelet op uw eerdere veroordelingen diende u zich ervan bewust te zijn dat conflicten, van welke aard ook, in een beschaafde samenleving niet met fysiek geweld worden opgelost.

Wij benadrukken dat u in het kader van uw eerdere veroordelingen reeds werd opgelegd te werken aan uw agressieproblematiek. Het feit dat u in het kader van het hoorrecht verklaarde therapie te volgen om uw agressie te beheersen, kan bezwaarlijk als een element in uw voordeel worden beschouwd, aangezien u reeds in 2013 de verplichting kreeg om dergelijke begeleiding te volgen. Gelet op de nadien gepleegde feiten moet bovendien worden vastgesteld dat deze maatregelen tot op heden geen afdoend effect hebben gehad. Het rechtssysteem heeft u herhaaldelijk de kans geboden uw gedrag te verbeteren, maar u heeft meermaals aangetoond te beschikken over een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. Het feit dat u herhaaldelijk werd veroordeeld voor gelijkaardige feiten, toont aan dat u geen schuldinzicht heeft. Gelet op de aard, ernst en herhaling van de gepleegde feiten, komt de DVZ tot het besluit dat u een actueel, manifest en reëel gevaar voor de openbare orde vormt.

U blijft immers recidiveren en feiten van geweld gebruiken. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan aldus enkel vastgesteld worden dat er in uw hoofde sprake is van een agressieve en voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid en van een manifest gebrek aan schuldinzicht. U blijft duidelijk volharden in uw crimineel gedrag en trekt geen lessen uit eerdere veroordelingen. De RVV oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen u niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RVV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RVV 22 december 2017, nr. 197.311).

Het geheel van de elementen in uw administratief dossier – de vonnissen van 17.05.2013 (2), 19.09.2019 en 17.10.2024, de beoordeling van het CGVS, het arrest van de RVV en de afwezigheid van diepgaande elementen van integratie – nopen DVZ er dan ook toe om te oordelen dat er in uw hoofde sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. Uit uw gebrek aan schuldinzicht blijkt een manifest gebrek aan moreel besef, dit toont aan dat het gevaar dat van u uitgaat actueel is. Uw gebrek aan inzicht in de impact van uw daden op het slachtoffer getuigt van een ernstig tekort aan moreel bewustzijn. Dit tekort aan moreel besef bevestigt dat het gevaar dat van u uitgaat nog steeds actueel is. Gelet op dit gebrek aan moreel besef, in samenhang met de ernst en de aard van de door u gepleegde feiten, kan er niet uitgesloten worden dat u opnieuw feiten zal plegen. Bijgevolg wordt in toepassing van artikel 22, §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, bevolen het grondgebied van België te verlaten.

Bij het nemen van deze beslissingen wordt rekening gehouden met uw gezins- en familielevens. In dit verband wordt herhaald dat u op 24.10.2025 een vragenlijst werd bezorgd in het kader van het hoorrecht, teneinde u de mogelijkheid te bieden alle relevante elementen aan te brengen.

In deze vragenlijst verklaarde u dat uw ouders, twee zussen en een broer in België verblijven. Zij beschikken over de Belgische nationaliteit. Deze behoren echter niet tot uw gezinskern. Aangezien u meerderjarig bent, wordt er geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. U verklaarde in de vragenlijst in kader van het hoorrecht eveneens dat u een recente relatie zou hebben. U brengt geen bewijs aan dat deze verklaring staat, noch brengt u enige details aan omtrent de identiteit van uw vermeende partner. Bovendien wijzen we erop dat uw advocaat in zijn begeleidende brief vermeldde dat u geen relatie heeft en dat u, omwille van uw mentale staat ook geen stabiele relatie kan onderhouden.

U verklaarde dat u een vriendin heeft met de Belgische nationaliteit. U heeft evenwel geen enkel bewijsstuk voorgelegd ter staving van deze relatie. Ook uit uw administratief dossier blijken geen elementen die het bestaan van een duurzame en stabiele relatie aantonen. Het louter afleggen van deze verklaring volstaat niet om het bestaan van een dergelijke relatie aannemelijk te maken. Bovendien wordt benadrukt dat u niet samenwoont met uw verklaarde partner. Bij de beoordeling van het gezinsleven kan bijgevolg bezwaarlijk worden gesteld dat deze beslissing zou leiden tot een verregaande verbreking van het gezinsleven, daar er geen sprake is van een gezinskern.

Derhalve is er geen sprake van een schending van het gezinsleven indien u gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Niettemin wijst DVZ erop dat in het geval deze beslissingen alsnog een negatieve invloed zouden hebben op uw privé-, gezins- en/of familielevens, deze negatieve invloed geheel uw eigen verantwoordelijkheid is. U bent veroordeeld voor ernstige feiten van openbare orde, waarvan u had

kunnen vermoeden dat deze mogelijks een negatieve invloed konden hebben op uw internationale beschermingsstatus en derhalve uw verblijfsrecht in België.

Wij benadrukken tevens dat de vluchtelingenstatus van uw oudere broer in 2017 werd ingetrokken wegens feiten van openbare orde. In het verlengde van deze beslissing werd ook zijn verblijfsrecht beëindigd en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, waarna hij effectief werd gerepatriëerd. U was bijgevolg op de hoogte van de concrete en ernstige verblijfsrechtelijke gevolgen die het plegen van feiten van openbare orde met zich meebrengt. Niettemin heeft u, zelfs nadat u in kennis werd gesteld van de opheffing van uw vluchtelingenstatus, opnieuw strafbare feiten gepleegd. Dit getuigt derhalve slechts van een ernstig gebrek aan interesse in uw verblijfsrecht in België en toont aan dat u geen diepgaande banden heeft met de Belgische samenleving, doch slechts een gevaar vormt voor de openbare orde.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actueel en reëel gevaar voor de openbare orde dat u vormt, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie benadrukken we dat u in de vragenlijst in kader van het hoorrecht verklaard heeft geen ziekte te hebben die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. U brengt echter wel een medisch attest aan met betrekking tot uw posttraumatische stressstoornis. U verklaart eveneens dat u op heden opgenomen bent in een psychiatrisch ziekenhuis en brengt een brief van uw psychiater aan als bewijs van deze verklaring. Hoewel we niet ontkennen dat u op heden mogelijks medische zorgen ontvangt, merkt DVZ op dat u geen enkel medisch attest voorgelegd waaruit blijkt dat deze thans nog noodzakelijk zijn, noch dat u op heden nog steeds opgenomen bent in een ziekenhuis. U brengt geen enkel element aan dat deze verklaring kan staven, noch stelt uw advocaat dat u om die reden niet zou kunnen terugkeren naar uw herkomstland. Bovendien heeft u zelf in het kader van het hoorrecht verklaard dat u niet lijdt aan een ziekte die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Bijgevolg is er geen medisch beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft, herhaalt DVZ dat het CGVS op 10.12.2020 uw vluchtelingenstatus heeft opgeheven in toepassing van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980. In haar beslissing oordeelde het CGVS dat uw vluchtelingenstatus opgeheven dient te worden op grond van de fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in uw land van nationaliteit waardoor bescherming niet langer nodig is. U haalde evenmin dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging aan, om te weigeren deze bescherming in te roepen. U haalde ook geen overtuigende elementen aan die erop wijzen dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij terugkeer naar de Russische Federatie. Het CGVS concludeert dat er voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 is. Bijgevolg kan u worden teruggeleid naar de Russische Federatie en is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. U verklaarde tijdens het hoorrecht dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst uit vrees voor rekrutering als soldaat voor de oorlog in Oekraïne. Dit betreft echter een loutere verklaring en volstaat niet om aan te tonen dat u om een specifieke reden geviséerd zou worden, noch om een schending in de zin van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

DVZ herhaalt dat u op 15.09.2004, met andere woorden 21 jaar geleden, op 10-jarige leeftijd in België bent aangekomen. De loutere vaststelling dat u thans 21 jaar op regelmatig basis in België verblijft is op zich onvoldoende om van een dermate verankering in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen. U heeft geen elementen aangebracht die het aannemelijk maken dat u aan de Belgische samenleving gebonden bent voor de uitoefening van uw privéleven. Bijgevolg blijkt nergens uit uw administratief dossier dat u zich niet opnieuw zou kunnen vestigen in uw land van herkomst. U bent een jonge man, beheerst een van de officiële landstalen en u heeft er een familiaal netwerk dat uw terugkeer kan faciliteren. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 3 EVRM. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan.

DVZ kan derhalve uit de veroordelingen van 17.05.2013, 19.09.2019 en 17.10.2024, en alle andere in uw dossier aanwezige elementen slechts oordelen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk en eventueel andere elementen rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Bijgevolg wordt er omwille van ernstige redenen van openbare orde en krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13° bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, van zodra u aan de gerechtelijke diensten voldaan heeft, omdat u door uw gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten, gelet op het feit dat u door uw persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde dient te worden beschouwd.

DVZ herhaalt immers dat u op 17.05.2013 door de correctionele rechtbank van Oudenaarde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op diezelfde datum werd u eveneens door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, met probatie-uitstel voor een periode van 3 jaar, wegens afpersing en diefstal met geweld, gepleegd door twee of meer personen. Op 19.09.2019 werd u opnieuw door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op 17.10.2024 werd u door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 18 maanden, wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige.

In toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u een inreisverbod van 8 jaar opgelegd, gelet op het feit dat u een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. Een inreisverbod van 8 jaar is evenredig, daar u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Dienaangaande herhalen we immers dat uit uw persoonlijk gedrag een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid is gebleken.

DVZ herhaalt dat u volgende elementen van integratie voorlegde: een begeleidende een attest van gezinssamenstelling, uw huurcontract, attesten inzake onderwijs en oriëntatie, een begeleidende brief van uw VDAB-bemiddelaar, een overzicht van werkervaringen en opleidingen van de VDAB, een chronologisch overzicht van uw VDAB-traject tussen 13.10.2009 en 04.11.2025, een competentierapport voor de opleiding verkoopmedewerker (2022–2023) en van de opleiding Algemeen schoonmaken (2024) bij de VDAB, identiteitsdocumenten van familieleden met de Belgische nationaliteit, uw cv en een overzicht van uw schoolloopbaan via Burgerprofiel Vlaanderen. DVZ wijst erop dat u als minderjarige in België bent aangekomen. Derhalve diende u in België als minderjarige gevolg te geven aan de wettelijk bepaalde leerplicht. Het loutere feit dat u gevolg heeft gegeven aan deze verplichting en dat u in België school heeft gelopen en op die wijze een landstaal heeft geleerd, is onvoldoende om een dermate integratie aan te tonen. Dienaangaande wijst DVZ erop dat het volgen van een taal cursus en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blijk kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van 21 jaar een officiële landstaal leerde en tewerkstelling genoot of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam.

Uw gedrag toont aan dat u er niet in geslaagd bent de fundamentele normen en regels van de Belgische samenleving te respecteren. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u daadwerkelijk en duurzaam geïntegreerd bent in België. U maakt het niet aannemelijk dat de eventuele banden die u met de Belgische samenleving heeft opgebouwd dermate hechter zouden zijn dan de banden die u heeft met uw land van herkomst, noch dat u deze niet opnieuw zou kunnen opbouwen in het land van herkomst. In het geval u toch bijkomende inspanningen tot integratie heeft ondernomen, wijst de DVZ erop dat u ruim de mogelijkheid heeft gekregen om bij de DVZ deze elementen en/of documenten aan te brengen zodat de DVZ hiervan kennis had teneinde uw situatie correct in te schatten.

Wij benadrukken tevens dat de vluchtelingenstatus van uw oudere broer in 2017 werd ingetrokken wegens feiten van openbare orde. In het verlengde van deze beslissing werd ook zijn verblijfsrecht beëindigd en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, waarna hij effectief werd gerepatriëerd. U was bijgevolg op de hoogte van de concrete en ernstige verblijfsrechtelijke gevolgen die het plegen van feiten van openbare orde met zich meebrengt. Niettemin heeft u, zelfs nadat u in kennis werd gesteld van de opheffing van uw vluchtelingenstatus, opnieuw strafbare feiten gepleegd. Dit getuigt derhalve slechts van een ernstig gebrek aan interesse in uw verblijfsrecht in België en toont aan dat u geen diepgaande banden heeft met de Belgische samenleving, doch slechts een gevaar vormt voor de openbare orde.

Bovendien wijst DVZ erop dat indien u toch bijkomende inspanningen tot integratie zou hebben ondernomen, deze evenmin afbreuk doen aan het feit dat u op 17.05.2013 door de correctionele rechtbank van Oudenaarde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op diezelfde datum werd u eveneens door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, met probatie-uitstel voor een periode van 3 jaar, wegens afpersing en diefstal met geweld, gepleegd door twee of meer personen. Op 19.09.2019 werd u opnieuw door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op 17.10.2024 werd u door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 18 maanden, wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige.

Uw veroordelingen tonen aan dat u een agressieve en gevaarlijke ingesteldheid vertoont. Uit het vonnis van 17.05.2013 blijkt dat u in de periode van juli tot oktober 2012 als mededader betrokken was bij het afpersen van tientallen personen met het oog op het verkrijgen van geld en goederen. Uit de door de politie onderzochte sms-correspondentie blijkt dat andere daders naar u verwezen als "chef" en "baas". Deze berichten tonen aan dat u anderen aanstuurde en hen opdroeg om op specifieke locaties personen af te persen. Er bestond een duidelijke gezagsrelatie tussen u en de andere beklaagde, waarbij u optrad als leider en leermeester. De mededader verklaarde dat hij personen afperste in Gent en nadien naar uw woning kwam om de buit aan u af te geven, waarna u hem occasioneel een deel teruggaf. In de studio waar u in die periode verbleef, werden bovendien een replica van een kalasjnikov en een kruisboog aangetroffen.

Wij benadrukken dat deze afpersingen een zeer groot aantal slachtoffers betroffen. De rechtbank oordeelde dat de feiten getuigen van een verregaand gebrek aan respect voor de elementaire rechtsregels en wijzen op een gevaarlijke ingesteldheid. U vervulde een actieve rol als leermeester door anderen aan te leren hoe zij afpersingen dienden te plegen, onder meer door hen te vergezellen en hen materiële ondersteuning te bieden. Daarnaast maakte u zich ook schuldig aan diefstal met geweld. Deze feiten hebben niet alleen de slachtoffers ernstig aangetast in hun fysieke en psychische integriteit, maar hadden tevens een bijzonder nefaste impact op het algemene veiligheidsgevoel in de samenleving.

Bovendien werd u op 17.05.2013 eveneens veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Tijdens uw verblijf in de gevangenis van Oudenaarde bracht u slagen toe aan twee penitentiaire beambten. Een medegevangene hield een cipier in houdgreep, waarna u deze meerdere slagen en kniestoten toebreacht. Toen een collega te hulp kwam, diende u ook haar slagen toe. Het geweld stopte pas nadat andere penitentiaire beambten tussenbeide kwamen. Er bestaat geen enkele rechtvaardiging voor deze gewelddadige reactie, die ontstond nadat de betrokken cipier u wees op het interne gevangenisreglement. U weigerde zich neer te leggen bij deze regels en beschouwde geweld kennelijk als een aanvaardbare reactie. Uit het vonnis blijkt bovendien dat dit niet de eerste keer was dat u overheidspersoneel aanviel: op 19.11.2012 werd u reeds veroordeeld wegens slagen aan een treinbegeleider, waarvoor u een werkstraf kreeg opgelegd. Het feit dat u zich agressief opstelt binnen de bijzonder gevoelige context van een gevangenis toont aan dat u over een gevaarlijk agressieve en gewelddadige persoonlijkheid beschikt.

Uit het vonnis van 19.09.2019 blijkt dat u een man in een park benaderde en tegen hem begon te roepen, waarna u hem meerdere vuistslagen in het aangezicht toebreacht. Het slachtoffer werd met een gebroken kaak overgebracht naar het ziekenhuis. Het slachtoffer verklaarde niet te weten om welke reden u hem aanviel. U verklaarde dat u het slachtoffer had geslagen omdat hij, volgens u, bedreigingen zou hebben geuit ten aanzien van een vriend van u. Deze feiten tonen aan dat u geen respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen en dat u geweld beschouwt als een aanvaardbaar middel om vermeende conflicten of meningsverschillen op te lossen.

Uit het vonnis van 17.10.2024 blijkt dat u opnieuw geweld heeft gebruikt. Op 10.07.2023 deed een slachtoffer aangifte bij de politie nadat u hem, na een banale verkeersdiscussie, een slag in het gezicht had toegebracht. Het slachtoffer trok zijn klacht op 22.09.2023 in en verklaarde dat het incident nadien met u werd uitgepraat. Deze intrekking doet echter geen afbreuk aan de vastgestelde feiten. Op 26.06.2023 bracht u opnieuw slagen toe aan een slachtoffer. U erkende deze feiten en verklaarde dat u zich uitgedaagd voelde omdat het slachtoffer u en uw moeder zou hebben beledigd. Diezelfde dag diende u tevens slagen toe aan een minderjarige, waarbij u aangaf dat deze racistische uitlatingen naar u zou hebben geroepen.

Uit deze feiten blijkt dat u herhaaldelijk geweld gebruikt tegen uw medemens. Gelet op uw eerdere veroordelingen diende u zich ervan bewust te zijn dat conflicten, van welke aard ook, in een beschaafde samenleving niet met fysiek geweld worden opgelost.

Uw veroordelingen tonen aan dat u over een agressieve en gevaarlijke ingesteldheid beschikt. Het feit dat u herhaaldelijk werd veroordeeld voor gelijkaardige feiten, toont aan dat u geen schuldinzicht heeft. Gelet op de aard, ernst en herhaling van de gepleegde feiten, komt de DVZ tot het besluit dat u een actueel, manifest en reëel gevaar voor de openbare orde vormt.

U blijft immers recidiveren en feiten van geweld gebruiken. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan aldus enkel vastgesteld worden dat er in uw hoofde sprake is van een agressieve en voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid en van een manifest gebrek aan schuldinzicht. U blijft duidelijk volharden in uw crimineel gedrag en trekt geen lessen uit eerdere veroordelingen. De RVV oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen u niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RVV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RVV 22 december 2017, nr. 197.311).

Gelet op deze ernstige dreiging die u vormt voor de openbare orde is het opleggen van een inreisverbod dan ook noodzakelijk voor het vrijwaren van de openbare orde. Het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Er kan niet uitgesloten worden dat u dergelijke gedrag opnieuw zal vertonen.

Bij de bepaling van de duur van dit inreisverbod wordt rekening gehouden met uw familiale situatie, eventuele medische problemen, de elementen betreffende een terugkeer naar het land van herkomst en alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen.

U verklaarde dat uw ouders, twee zussen en 1 broer in België verblijven. Zij beschikken over de Belgische nationaliteit. Deze behoren echter niet tot uw gezinskern. Aangezien u meerderjarig bent, wordt er geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. U verklaarde in de vragenlijst in kader van het hoorrecht eveneens dat u een recente relatie zou hebben. U brengt geen bewijs aan dat deze verklaring staat, noch brengt u enige details aan omtrent de identiteit van uw vermeende partner. Bovendien wijzen we erop dat uw advocaat in zijn begeleidende brief vermeldde dat u geen relatie heeft en dat u, omwille van uw mentale staat ook geen stabiele relatie kan onderhouden. Bij de beoordeling van het gezinsleven kan bijgevolg bezwaarlijk worden gesteld dat deze beslissing zou leiden tot een verregaande verbreking van het gezinsleven, daar er geen sprake is van een gezinskern. Derhalve is er geen sprake van een schending van het gezinsleven.

In het kader van de evaluatie van het artikel 8 van het EVRM wijst DVZ er wel op dat het mogelijk is dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. U heeft DVZ echter geenszins weten aan te tonen dat u bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd in de Belgische samenleving, die dermate hecht zouden zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen. Tevens wijzen we erop dat u DVZ niet in het bezit heeft gesteld van elementen waaruit een verregaande vorm van integratie of hechte banden met de Belgische samenleving kunnen blijken.

Niettemin wijst DVZ erop dat in het geval deze beslissingen alsnog een negatieve invloed zouden hebben op uw privé-, gezins- en/of familieleden, deze negatieve invloed geheel uw eigen verantwoordelijkheid is. U bent veroordeeld voor ernstige feiten van openbare orde, waarvan u had kunnen vermoeden dat deze mogelijks een negatieve invloed konden hebben op uw internationale beschermingsstatus en derhalve uw verblijfsrecht in België.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actueel en reëel gevaar voor de openbare orde dat u vormt, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Betreffende uw medische situatie benadrukken we dat u in de vragenlijst in kader van het hoorrecht verklaard heeft geen ziekte te hebben die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. U brengt echter wel een medisch attest aan met betrekking tot uw posttraumatische stressstoornis. U verklaart eveneens dat u op heden opgenomen bent in een psychiatrisch ziekenhuis en brengt een brief van uw psychiater aan als bewijs van deze verklaring. Hoewel we niet ontkennen dat u op heden mogelijks medische zorgen ontvangt, merkt DVZ op dat u geen enkel medisch attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat deze thans nog noodzakelijk zijn, noch dat u op heden nog steeds opgenomen bent in een ziekenhuis. U brengt geen enkel element aan dat deze verklaring kan staven, noch stelt uw advocaat dat u om die reden niet zou

kunnen terugkeren naar uw herkomstland. Bovendien heeft u zelf in het kader van het hoorrecht verklaard dat u niet lijdt aan een ziekte die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Bijgevolg is er geen medisch beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft wijst DVZ erop dat het CGVS bij haar beslissing tot opheffing van uw vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van oordeel was dat uw vluchtelingenstatus opgeheven diende te worden op grond van de fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in uw land van nationaliteit waardoor bescherming niet langer nodig is. U haalde evenmin dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging aan, om te weigeren deze bescherming in te roepen. U haalde ook geen overtuigende elementen aan die erop wijzen dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij terugkeer naar de Russische Federatie. Het CGVS concludeert dat er voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 is. Bijgevolg kan u worden teruggeleid naar de Russische Federatie en is een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. U verklaarde tijdens het hoorrecht dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst uit vrees voor rekrutering als soldaat voor de oorlog in Oekraïne. Dit betreft echter een loutere verklaring en volstaat niet om aan te tonen dat u om een specifieke reden geviseerd zou worden, noch om een schending in de zin van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

Tot slot herhalen we dat u geen enkel element heeft aangebracht dat noopt tot een wijziging van de bovenstaande beoordeling. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 3 EVRM. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan.

DVZ herhaalt dat u op 17.05.2013 door de correctionele rechtbank van Oudenaarde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op diezelfde datum werd u eveneens door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, met probatie-uitstel voor een periode van 3 jaar, wegens afpersing en diefstal met geweld, gepleegd door twee of meer personen. Op 19.09.2019 werd u opnieuw door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op 17.10.2024 werd u door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 18 maanden, wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en opzettelijke slagen en verwondingen gepleegd op een minderjarige.

DVZ kan uit de verschillende veroordelingen en alle elementen uit uw administratief dossier enkel concluderen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Gelet op al deze elementen, het handhaven van de openbare orde, uw familiale en medische situatie en het feit dat u een reële en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel. Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, teruggedrijvings- of verwijderingsprocedure.

(...)"

Uit de bewoordingen van deze akte, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht met een ter post aangetekende brief van 28 januari 2026, blijkt dat zij drie onderscheiden beslissingen bevat: een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek) en een beslissing waarbij een inreisverbod (met Europese dimensie) van acht jaar wordt opgelegd.

Het thans voorliggende beroep heeft de beslissing van 26 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten tot voorwerp.

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel beroept de verzoeker zich op de schending van de artikelen 74/13 en 74/17 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 4 en 19, lid 2, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de formele motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van de (materiële) motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een verwijdering moet worden uitgesteld indien het de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

Artikel 3 EVRM bepaalt: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Dit verbod is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu het geval is.

De bescherming van artikel 3 EVRM is op iedereen van toepassing, onafhankelijk van hun persoonlijk gedrag. Er nooit van kan afgeweken worden.

Het Hof van Justitie heeft in het Adrar arrest van 4 september 2025 (C-313/25) de draagwijdte van het non-refoulementbeginsel nogmaals in de verf gezet, verwijzend naar het absolute karakter van het non-refoulementbeginsel onafhankelijk van het individueel gedrag van een betrokkene en dit in alle stadia van de terugkeerprocedure, alsook de ambtshalve toetsing ervan ook na de vaststelling van een terugkeerbesluit.¹¹

Wat artikel 3 EVRM betreft maakt verwerende partij een onderscheid tussen het medische aspect en het aspect terugkeer.

Wat dat eerste aspect betreft stelt verwerende partij dat verzoeker geen elementen heeft bijgebracht die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst (eerste onderdeel).

Daarnaast, wat het terugkeer aspect betreft, stelt de bestreden beslissing dat uit de beslissing van het CGVS blijkt dat verzoeker niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hieruit meent verwerende partij redelijkerwijze te kunnen afleiden dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM in geval van terugkeer (tweede onderdeel).

In wat volgt zal verzoeker op beide elementen ingaan.

1) Eerste onderdeel: gebrek aan onderzoek naar de ernstige psychomedische toestand van verzoeker en het risico voor verzoeker op een schending van artikel 3 EVRM omwille van zijn ernstige psychologische problemen die niet of uitermate moeilijk behandeld en opgevolgd zullen kunnen worden in Rusland.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, er onder meer rekening gehouden moet worden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

Artikel 3 EVRM bepaalt: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu.

De Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259, 28 september 2017).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hieromtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, §50 het volgende:

“Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d’être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l’importance qu’elle attache à l’article 3, la notion de recours effectif au sens de l’article 13 requiert, d’une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l’existence d’un risque réel de traitements contraires à l’article 3 et, d’autre part, la possibilité de faire surseoir à l’exécution de la mesure litigieuse. (...)”

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §387:

“Tout en reconnaissant qu’il s’agit là d’une évolution qui va dans le sens de l’arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l’arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu’il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 cidessus) que le grief d’une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l’exposerait à des traitements prohibés par l’article 3 de la Convention doit faire l’objet d’un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l’article 13

implique, sous réserve d’une certaine marge d’appréciation des Etats, que l’organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié.”

Verwerende partij stelt dat verzoeker “verklaard heeft geen ziekte te hebben die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren.” (stuk 1, p. 7)

Verwerende partij ontkent niet dat verzoeker medische zorgen ontvangt, maar stelt dat er geen bewijs is dat aantoon dat die zorgen thans nog nodig zijn, noch dat ze van dien aard zijn dat zij een terugkeer zouden belemmeren.

Er kan inderdaad niet volgehouden worden dat verzoekende partij geen elementen zou hebben aangebracht die wijzen op zijn medisch-psychische toestand en de ernstige aard hiervan, aangezien daaromtrent verschillende stukken aan de DVZ zijn overgemaakt. Verwerende partij gaat hier volledig aan voorbij en heeft er geen motivering over opgenomen in de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat met deze psychologische problematiek rekening werd gehouden.

Verweerder stelt dat verzoeker “verklaart (...) dat u op heden opgenomen bent in een psychiatrisch ziekenhuis en brengt een brief van uw psychiater aan als bewijs van deze verklaring. Hoewel we niet ontkennen dat u op heden mogelijks medische zorgen ontvangt, merkt DVZ op dat u geen enkel medisch attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat deze thans nog noodzakelijk zijn, noch dat u op heden nog steeds opgenomen bent in een ziekenhuis.” (stuk 1, p. 7).

Verweerder schrijft in haar beslissing dat verzoeker een brief bijvoegt van zijn psychiater in het PZ F. dd. 12 november 2025 (stuk 1, p. 3), maar hecht aan de brief klaarblijkelijk onvoldoende gewicht om te stellen dat er medische zorgen nodig zijn. Hierbij moet opgemerkt worden dat deze brief niet in het administratief dossier zit, wanneer deze wordt opgevraagd bij de DVZ. Daarnaast lijkt het erg onwaarschijnlijk dat er inderdaad een brief is geschreven door de psychiater op 12 november 2025: verzoeker zat op dat moment namelijk nog steeds in opname, en het PZ F. verklaart zelf dat de psychiater geen documenten heeft afgeleverd of zaken geattesteerd tijdens de opname, en dat zij enkel heeft verwezen naar de opname- en de ontslagbrief. Het is dus gissen naar de inhoud van deze brief. Niettemin moet eruit duidelijk zijn geworden voor verweerder dat er een psychomedische problematiek is waarvoor verzoeker opgenomen was, aangezien ze dit zelf erkent in haar beslissing.

Het is stuitend dat verweerder volhoudt dat er geen indicaties zijn dat medische zorgen noodzakelijk zijn, wanneer verzoeker op dat eigenste moment is opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis. Deze redenering kan evident niet gevolgd worden. Zeker niet omdat de opname de behandeling behelst van een problematiek

waarbij verzoekers PTSS aan de oorzaak ligt, een complex en veelzijdig syndroom dat verzoeker al sinds zijn kindertijd meedraagt, en uiteraard niet van de ene of de andere dag verholpen kan worden.

Daarnaast heeft verzoeker zelf ook gewag gemaakt van zijn psychomedische problematiek in zijn persoonlijke verklaring (stuk 3). Dit wordt ook nog duidelijk uit de getuigenis van VDAB Ronse (stuk 7) en de begeleidende brief van zijn raadsman (stuk 8), welke verwerende partij allemaal tot haar beschikking had.

Verder bevat het administratief dossier van verzoeker bij de DVZ ook nog de vonnissen van de Correctionele Rechtbank Oudenaarde, waaruit ook blijkt dat verzoeker psychologisch kwetsbaar is, en waarin behandelingen hieraan deel van de probatievoorwaarden uitmaken (zie vonnis 17 mei 2013, stuk 9, p. 13; en vonnis 17 oktober 2024, stuk 4, p. 9).

Sterker nog, verwerende partij erkent dat verzoeker werkt aan zijn psychomedische toestand, maar stelt dat "het feit dat u in het kader van het hoorrecht verklaarde therapie te volgen om uw agressie te beheersen, kan bezwaarlijk als een element in uw voordeel worden beschouwd, aangezien u reeds in 2013 de verplichting kreeg om dergelijke begeleiding te volgen." (stuk 1, p. 5)

De indicaties in het administratief dossier dat er sprake is van een ernstige psychologische kwetsbaarheid zijn dan ook navenant.

Bovendien wordt uit het medicatieschema bij ontslag uit psychiatrisch ziekenhuis F. duidelijk met welk soort problematiek verzoeker te kampen heeft. Hij dient, onder andere, dipiperon, olanzapine (zyprexa) en paroxetine te nemen (stuk 10). Drie medicijnen die allen worden voorgeschreven aan patiënten met een PTSS en die helpen bij agressie, bij depressie en tegen psychosen door schizofrenie en onrust.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat dit onderzoek niet gevoerd is, ondanks de duidelijke indicaties wat betreft verzoekers psychomedische gezondheidstoestand, en dat louter wordt verwezen naar de beslissing van het CGVS en het arrest van Uw Raad. Verwerende partij erkent dit overigens ook zelf met zoveel woorden. Zij stellen in hun mail dat verzoeker geen actuele medische elementen aangebracht heeft die noopten tot een medisch onderzoek (stuk 11). Verweerder erkent echter zelf dat blijkt uit de stukken die verzoeker had toegevoegd, dat hij op dat moment verbleef in PZ F. Het loutere feit dat verzoeker in een gespecialiseerd psychiatrisch ziekenhuis verblijft, zijn uiteraard "actuele medische elementen die nopen tot een medisch onderzoek".

Er werd dus geen onderbouwd advies gevraagd aan de cel medische evaluatie in het kader van de bestreden beslissing, terwijl zij wel over de informatie beschikten die hen aangezet zouden moeten hebben tot een dergelijk onderzoek. Er kan dan ook bezwaarlijk sprake zijn van een grondig onderzoek zoals vereist door Uw Raad in het kader van artikel 3 EVRM, noch van het voldoen uit hoofde van verweerder aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Nochtans, heeft het EHRM qua zieke vreemdelingen en het risico dat ze lopen in het herkomstland gesteld dat de nationale overheden dienen na te gaan wat de vrees is van verzoekers en welk risico ze lopen bij verwijdering vanuit het oogpunt van artikel 3 EVRM. In kader van dit onderzoek is het aan de verzoeker om aanwijzingen hiertoe aan te brengen, al valt een zekere mate van speculatie niet uit te sluiten gezien dit inherent is aan het preventieve karakter van artikel 3 EVRM.¹⁴ Het is dan aan de nationale overheden om daar elke twijfel over op te helderen. De overheid moet nagaan wat de voorzienbare gevolgen van de verwijdering zullen zijn in het licht van de algemene omstandigheden en de individuele omstandigheden van de verzoeker. De inschatting van dat risico gebeurt dan best aan de hand van WHO-rapporten, ngo-rapporten en medische attesten.

De inschatting die moet gemaakt worden is die van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij voor de verwijdering en hoe die zou evolueren na de verwijdering. De overheid moet daarbij nagaan of de nodige zorg algemeen beschikbaar is en voldoende is in de praktijk. Er moet nagegaan worden in welke mate de verzoeker effectief toegang zal hebben tot die zorg, rekening houdende met de betaalbaarheid ervan, het sociale en familiale netwerk ter plaatse, en de afstand die moet gereisd worden.

Sinds verzoeker op de hoogte werd gesteld dat zijn dossier opnieuw ter onderzoek lag, werd hij opnieuw getriggerd in zijn angst en is werd hem opnieuw veel stress bezorgd. Dit had, zoals blijkt uit de ontslagbrief van PZ F., een ernstige impact op verzoeker en op zijn traject. Desondanks zette hij door en kende hij geen enkel herval (stuk 10, p. 2). De verslechtering van psychologische toestand brengt een risico op schending van het nonrefoulement beginsel bij terugkeer naar Rusland, zoals hieronder verder uiteengezet.

Gelet op het voorgaande is verzoeker dan ook van oordeel dat aangezien er geen daadwerkelijk onderzoek heeft plaatsgevonden naar verzoekers psychomedische toestand in het kader van een artikel 3 EVRM

risicoanalyse, ondanks het feit dat verwerende partij wel op de hoogte diende te zijn van de elementen in het dossier, er dient te worden besloten tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Hoe dan ook, en zelfs indien Uw Raad zou oordelen dat er een daadwerkelijk artikel 3 EVRM onderzoek heeft plaatsgevonden, quod certe non, dan nog dient er in het kader van de annulatiebevoegdheid van Uw Raad en met verwijzing naar de hoger geciteerde rechtspraak van het HvJ in de zaak Adrar (C-313/25), een ex nunc beoordeling te worden gemaakt rekening houdend met alle omstandigheden die op heden voorliggen.

In dit verband wenst verzoeker een ontslagbrief van psychiater H. V. dd. 28 november 2025 met daarbij een attest van de te nemen medicatie van het PZ F. (stuk 10 en stuk 12) en een verslag van de ambulante begeleiding dd. 12 februari 2026 voor te leggen (stuk 13). De ontslagbrief is opgesteld aan het einde van verzoekers verblijf bij het PZ F., en het attest toont verzoekers verblijf in het psychiatrisch ziekenhuis en de te nemen medicatie aan. Het verslag van de ambulante begeleiding toont de begeleiding aan die verzoeker verkrijgt sinds december 2025, direct na het verlaten van het PZ F. Daarnaast wenst verzoeker ook een verslag van psychiater J. R. dd. 9 april 2008 voor te leggen (stuk 14), waaruit blijkt dat zelfs op dat moment al duidelijk was dat de traumatische gebeurtenissen uit verzoekers verleden PTSS veroorzaakt hebben, en dat verzoeker een licht mentale beperking heeft. Ten slotte zijn er nog enkele verslagen die aantonen dat verzoeker sinds eind 2024 tot zijn opname op regelmatige wijze psychiatrische begeleiding kreeg (stuk 15).

Op heden dient er dan ook te worden vastgesteld op basis van de medische verslagen die voorliggen, dat er nood is aan een opvolging door een psychiater en een psychosociaal werker om tot een psychomedische oppuntstelling te komen en dat een vlucht in verdovende middelen en agressie ten gevolge van post-traumatische stress niet kan worden uitgesloten. Dat er een ernstige psychologische kwetsbaarheid is en dat er nood is aan opvolging staat bijgevolg vast.

De vraag die zich bijgevolg stelt is of er een adequate behandeling en opvolging voorhanden is in het land van herkomst en dit als onderdeel van een ex nunc artikel 3 EVRM risicobeadeling.

De vereisten op dat vlak zijn duidelijk. Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn verplicht België om bij het nemen van de bestreden beslissing zowel rekening te houden met verzoekers gezondheid als het risico op refolement. Artikel 74/13 Vw. verplicht de Belgische Staat enkel om rekening te houden met verzoekers gezondheid, maar een richtlijnconforme lezing, en ook bijvoorbeeld artikelen 4 en 19 van het Handvest, verplicht België uiteraard om ook het risico op refolement in te schatten. Daarenboven, het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voldoende duidelijk is om directe werking te hebben.

In zaak C-69/21 van 22 november 2022 oordeelt het Hof in punt 54 dat een lidstaat een illegaal op zijn grondgebied verblijvende derdelander niet op grond van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn mag verwijderen zonder eerst jegens die derdelander een terugkeerbesluit vast te stellen met inachtneming van de in die richtlijn vastgelegde materiële en procedurele waarborgen. Het Hof wijst er in punt 55 op dat de bevoegde nationale autoriteit in alle fasen van de terugkeerprocedure het beginsel van nonrefolement moet eerbiedigen, dat als grondrecht is gewaarborgd in onder meer artikel 19, lid 2, van het Handvest. De bevoegde autoriteit, in casu verwerende partij, moet betrokkene eerst hebben gehoord wanneer deze een terugkeerbesluit wil vaststellen. Het is dus duidelijk dat de verwerende partij zelf een onderzoek naar het risico op nonrefolement moet voeren en verzoeker daartoe eerst moet horen. Het Hof geeft in punt 56 aan dat indien er zwaarwegende en gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de derdelander in geval van uitvoering van het terugkeerbesluit zou worden blootgesteld aan een reëel risico van behandelingen in strijd met artikel 19, lid 2, van het Handvest, er geen terugkeerbesluit mag uitgevaardigd worden.

De autoriteiten hebben zelf een rol in het onderzoek naar zwaarwegende en gegronde redenen die een reëel risico inhouden op een behandeling die onmenselijk of vernederend is en de menselijke waardigheid schendt (punt 56-58 van het arrest).

Punt 61 van het arrest herhaalt dat pijn die wordt veroorzaakt door geestelijke ziekte onder artikel 3 EVRM kan vallen als deze wordt verergerd of dreigt te worden verergerd door een behandeling die het gevolg is van detentievoorwaarden, uitzetting of andere maatregelen waarvoor de overheid verantwoordelijk kan worden gehouden.

In punt 63 van het arrest C-69/21 herinnert het Hof eraan dat artikel 3 EVRM zich verzet tegen de verwijdering van een ernstig zieke persoon die het risico loopt om in de zeer nabije toekomst te sterven of wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in de zeer nabije toekomst te sterven, wordt blootgesteld aan een reëel risico van een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand die voor intense pijn zou zorgen of van een significante daling van zijn levensverwachting, omdat hij in het land waarnaar hij wordt verwijderd geen adequate behandeling of geen toegang tot een dergelijke behandeling zou krijgen.

In punt 66 van zaak C-69/21 besluit het Hof dat uit de punten 52 tot en met 65 van het onderhavige arrest volgt dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, gelezen in samenhang met de artikelen 1 en 4 en artikel 19, lid 2 van het Handvest, zich ertegen verzet dat een lidstaat een terugkeerbesluit vaststelt jegens een illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijvende derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, of hem verwijderd, wanneer er zwaarwegende en gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de terugkeer van deze derdelander hem zou blootstellen aan een reëel risico van een significante daling van zijn levensverwachting of een snelle, aanzienlijke en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand, omdat er in het land van bestemming geen passende zorg beschikbaar is.

In punt 72 van zaak C-69/21, verduidelijkt het Hof dat wat de voorwaarde van de snelle achteruitgang betreft, moet worden benadrukt dat een dergelijke voorwaarde niet zo strikt mag worden uitgelegd dat zij zich alleen verzet tegen de terugkeer van een ernstig zieke derdelander in extreme gevallen waarin de betrokkene bij aankomst op het grondgebied van het land van bestemming onmiddellijk, aanzienlijk en onomkeerbaar achteruitgaat. Integendeel, zegt het Hof, er moet rekening worden gehouden met het feit dat de verslechtering als gevolg van zijn terugkeer naar een land waar geen passende behandeling beschikbaar is, geleidelijk kan zijn en dat die toename mogelijk pas na een bepaalde tijd aanzienlijk en onherstelbaar wordt.

In punten 73 en 74 van het arrest C-69/21 vereist het Hof van Justitie dat de autoriteiten in dit verband rekening moet houden met alle relevante factoren, waaronder de mate van onzekerheid die inherent is aan een dergelijk prospectief onderzoek, en dat dit verhindert dat er een welbepaalde termijn kan geplakt worden waarbinnen de verslechtering dient op te treden. Er dient rekening te worden gehouden met de aard van de aandoening waaraan de derdelander lijdt, zowel wat betreft de snelheid waarmee in geval van terugkeer een verslechtering van de gezondheid kan verwacht worden als de intensiteit van die toename.

Het EHRM stelt in het Grote Kamer arrest, Paposhvili tegen België van 13 december 2016 met nr. 41738/10, tevens dat de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende staat moet worden onderzocht. In dit kader wijst het EHRM op de noodzaak om onder meer de kosten van medicatie en behandeling in rekening te nemen (§190).

Het Hof van Justitie verduidelijkt in punt 80 van zaak C-69/21 dat de autoriteiten, vooraleer ze een terugkeerbesluit uitvaardigen aan een ernstig zieke derdelander, in staat moeten zijn elke gegronde twijfel weg te nemen over het risico dat de terugkeer van die derdelander zal leiden tot een snelle, aanzienlijke en onomkeerbare verergering van die ziekte. Wanneer dergelijke twijfels niet kunnen worden weggenomen, kan de bevoegde nationale autoriteit geen terugkeerbesluit uitvaardigen noch de betrokken derdelander verwijderen.

De onderzoeksplicht die op verwerende partij rust vooraleer de bestreden beslissing te nemen vereist dus dat verwerende partij geen enkele gegronde twijfel mag hebben over het risico.

De onderzoeksplicht vereist volgens het Hof van Justitie in punt 81 van het arrest C-69/21, ook dat dat de verwerende partij zich ervan vergewist dat verzoeker in het land van bestemming die zorg behoeft passende zorg ontvangt.

Dat houdt dus een verplichting in om, binnen de mate van het redelijke, rekening te houden met verzoekers vrees voor terugkeer naar zijn land van herkomst en zijn bezorgdheden omtrent zijn gezondheid, hem daarover te bevragen, hem aanvullende informatie te laten aanvoeren bij vragen en gedetecteerde onduidelijkheden en hem de gelegenheid geven hierbij juridisch advies in te winnen.

Stellen, zoals verwerende partij heeft gedaan, dat het dossier geen medische elementen bevat die een verwijdering in de weg staan, terwijl zij op de hoogte is van de verschillende indicaties in het dossier en zonder hier enig verder onderzoek naar te doen is uit den boze. Verwerende partij heeft de verplichting, in zoverre verzoeker zich van zijn samenwerkingsplicht kwijt, zich onderzoekend op te stellen en verzoeker actief te bevragen en om zelf rekening te houden met de algemene landeninformatie over het land van herkomst van verzoeker en de mensenrechtensituatie daar.

Verwerende partij heeft de volgende informatie op het moment dat zij de terugkeermaatregel neemt:

- verzoeker is psychologisch zeer kwetsbaar zoals blijkt uit de brief van de psychiater bij het PZ F., uit zijn eigen verklaring en die van zijn raadsman;
- verzoeker is van Russische herkomst en is door zijn kindertijd tijdens de oorlog in Tsjetsjenië ernstig getraumatiseerd, waarvan hij vandaag nog de gevolgen draagt;
- verzoeker heeft zich op elk mogelijk moment geschikt naar zijn verplichtingen opgelegd door de rechtbank – met name door een aangepast traject te volgen bij de VDAB. Hij is zelfs verder gegaan dan strikt noodzakelijk door zich drie maanden te laten opnemen in een psychiatrisch ziekenhuis, terwijl hij zich strikt genomen enkel ambulant moest laten bijstaan;

- verzoeker geeft aan niet te willen terugkeren naar Rusland en te vrezen dat hij daar naar het front in Oekraïne gestuurd zal worden, zoals ook met zijn broer is gebeurd.

Het moge in casu duidelijk zijn dat, gelet op het administratief dossier zoals gekend door verwerende partij en gelet op de medische attesten die nog werden toegevoegd, er sprake is van gegronde twijfel over het risico dat de terugkeer van verzoeker zal leiden tot een snelle, aanzienlijke en onomkeerbare verergering van zijn psychomedische gezondheidstoestand. Er zijn wat verzoeker betreft immers duidelijke indicaties van een ernstige psychomedische gezondheidstoestand waarvan verwerende partij op de hoogte was of waarvan ze minstens op de hoogte had moeten zijn en uit gezaghebbende landeninformatie blijkt dat er geen behandeling toegankelijk is voor verzoeker, of minstens erg moeilijk toegankelijk, is in het land van herkomst.

Volgens de Raad van State is het noodzakelijk om ook rekening te houden met de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. De Raad van State oordeelde als volgt in dit verband:

“Les soins qui doivent être prodigués au resquérant peuvent l’être au XXX, pour autant que celui-ci, compte tenu de ce que ce pays ne dispose pas d’un système de sécurité sociale couvrant les soins de santé, dispose de ressources financières suffisantes.” (R.v.St. 18 maart 1998, nr. 72.594, RDE 2002 N° 119)

Verzoeker beroept zich ter ondersteuning op de algemene informatie omtrent gezondheidszorg in Rusland, en specifiek met betrekking tot het gebrek aan geestelijke beschikbare gezondheidszorg in Rusland.

In Rusland is er een systeem van universele ziektezorg om bepaalde medische zorgen te verkrijgen. In de praktijk vertoont dit systeem echter grote problemen waardoor het effectief beroep hierop spaak loopt. Zo kunnen alle categorieën van personen slechts beroep doen op hetzelfde pakket zorgen, hetgeen tot gevolg heeft dat personen met complexe medische profielen voor het overgrote deel van hun zorgen uit de boot vallen. Daarnaast verschildt de kwaliteit en beschikbaarheid van zorgen ook enorm per regio, gezien het de regio's zijn die voor een groot deel van de financiële bijdrage instaan. Hoe armer de regio, hoe minder geld beschikbaar is voor de medische sector, hoe minder mensen beroep kunnen doen op gratis of terugbetaalde zorgen waarop zij in theorie recht hebben:

“The PSG [Program of State Guarantees for Medical Care] is a universal program with uniform benefits paid for through a single national pool. Employers make SHI contributions on behalf of their employees. Regional governments make SHI contributions on behalf of the non-working population. The size of the contribution is the same for all categories of the nonworking population, including unemployed, disabled, veterans, etc. The benefit package is the same for all groups of population – working and non-working, poor and rich, more or less vulnerable. There are no separate institutional health programs for the poor. However, some elements of the PSG, such as the recent initiative to increase doctors in rural areas were introduced specifically to increase utilization among the poor. In principle, the PSG benefits package is the same across all regions. In practice, as discussed in Section 6, variations in per capita spending across regions mean that the availability and quality of PSG benefits varies by regions as well. The PSG is the responsibility of the Ministry of Health (MOH) and regional health authorities², which are also responsible for service delivery planning and organization. The Federal and regional SHI funds manage the SHI part of the Program. There are 85 regional SHI Funds, one for each administrative region (oblast) with the population ranging from half a million to 11 million. A region consists of municipalities, some of which have local branches of Regional SHI Funds.”

In theorie heeft elk Russisch burger recht op dezelfde gezondheidszorg via dit universele systeem dat verankert staat in de Grondwet. De praktijk toont echter aan dat de implementatie van dit systeem allesbehalve goed is, en schrijnende situaties tot gevolg heeft, met name in rurale en meer afgelegen gebieden:

“On paper, Russian citizens are entitled to free universal healthcare. In practice, however, they are required to take out compulsory private medical insurance, while it's also common for patients at state hospitals to bribe doctors for adequate treatment. Although hospitals in Moscow and St. Petersburg, the country's two biggest cities, are largely serviceable, the situation is different in cash-strapped regions such as the province of Penza. Donald Trump, the US President-elect, and right-wing politicians in Europe may be feting Russian President Vladimir Putin as a strong leader. But the grim reality of Russian provincial state healthcare often has more in common with Third World countries than a supposed resurgent superpower: 17, 500 towns and villages across Russia have no medical infrastructure at all.”

“There are many reasons for the wretched condition of Russian healthcare. The primary cause of the current troubles is massive funding cutbacks made in 2014 in response to an economic downturn. Before the recession, the healthcare system had been improving from the shock of the collapse of the USSR, with life expediencies passing Soviet levels in 2006. Cost-cutting measures have inflicted havoc on small

communities, where services were cut the most. Some towns now lack ambulance service. The time it takes for one to arrive from the next city over is often too long for those in need. This would be less of a problem if the hospitals in the other towns were adequately funded, but they aren't. The result is poor infrastructure where it exists and none in other places. Soviet era equipment often goes without replacement or repair.”²¹

Gezien verzoeker afkomstig is uit Tsjetsjenië, één van de armste deelstaten van Rusland, is het voor verzoeker dan ook ondenkbaar dat hij zijn noodzakelijke medische kosten zal kunnen krijgen en betalen. Niet alleen moet verzoeker medisch ondersteund worden in omwille van zijn PTSS, daarnaast blijkt uit de getuigenis van A. M., bemiddelaar naar werk bij de VDAB, dat verzoeker te veel randproblemen heeft om duurzaam aan het werk te kunnen gaan en eerst intense psychologische en psychiatrische begeleiding nodig heeft (stuk 7). Het is voor verzoeker dan ook financieel onhaalbaar om zijn voorgeschreven medicatie te kunnen blijven nemen, aangezien hij niet zal kunnen werken.

Op dit moment is er ook een grote vraag aan antidepressiva in Rusland, waarvan de verkoop is gestegen met 36% in vergelijking met 2024, en is verdrievoudigd sinds 2020. Daarbij komt dat medicatie in het algemeen steeds schaarser en duurder wordt, zelfs in Moskou en Sint-Petersburg. Men moet dus aannemen dat dit a fortiori geldt in de allerarmste delen van het land, met name ook in Tsjetsjenië.

De medische zorgen zijn dus voor verzoeker financieel niet toegankelijk in Rusland, en met name niet in Tsjetsjenië.

Met name in meer rurale gebieden is de toegankelijkheid tot gezondheidszorg enorm problematisch. Sinds 2000 is het aantal medische voorzieningen in Rusland gehalveerd. Het sluiten van deze instellingen kon dan ook vaak op veel protest rekenen, gezien het feit dat zij voor de mensen in de gebieden waarin zij gelegen zijn de enige mogelijkheid tot gezondheidszorg waren:

“A wave of resignations and strikes is sweeping Russia's health sector. In October at least 10 doctors quit Russia's top cancer hospital, the Blokhin Cancer Research Center, in protest of low wages and poor conditions. In small towns and rural areas clinics are closed down.

(...)

The official justification for many of the closures is a controversial government campaign to consolidate health care into a smaller network of high-tech institutions -- but for Russia's provinces, where many live in poverty, the disappearance of clinics can spell the end to affordable, accessible care, and employment for thousands who already struggle to make ends meet.”

Volgens objectieve informatie is de toegang tot kwalitatieve medische hulpverlening in Rusland allesbehalve financieel toegankelijk. De kwaliteit en financiële toegankelijkheid van gezondheidszorg in Rusland hangt daarnaast sterk af van de regio waarin men zich bevindt. Tsjetsjenië, als één van de armste regio's van Rusland, waar bovendien in het recente verleden ernstig oorlog is gevoerd, hangt hierbij aan de staart van toegankelijke medische zorgen: “Health and social service systems remain overburdened and underequipped to meet the needs of the community.”

Bovendien, en afgezien van de problemen die opduiken wat betreft de beschikbaarheid en de financiële haalbaarheid tot het verkrijgen van de gepaste medische zorgen, lijkt het hoogst onwaarschijnlijk dat verzoeker toegang zou hebben tot de zorgen die voorhanden zijn. Er rust nog altijd een enorm stigma op mentale gezondheid in Rusland, en met name bij mannen. Personen met symptomen van een zwakkere mentale gezondheid worden gezien als onderontwikkeld, onvolledig, en zijn het slachtoffer van discriminatie. Mentale gezondheid is een ontzettend lage prioriteit in het gezondheidssysteem van Rusland, waardoor de gebreken van de algemene gezondheidszorg a fortiori gelden voor de mentale gezondheidszorg.

Ten overvloede is er het al maar repressievere beleid van de Russische overheid waardoor zowel patiënten als beoefenaars niet vrijuit kunnen spreken uit schrik voor het regime. Men kan er dus absoluut niet vanuit gaan dat de nodige zorg vertrekt zal worden:

“Psychologist Yana said: “We're all afraid to talk. If you speak to someone who doesn't share your views, it might get out. Someone might report you. And that's it - your life is ruined.””

Uit bovenstaande blijkt dat de Russische gezondheidszorg dus niet universeel is. De beschikbare en kwaliteitsvolle medische zorgen en medicatie zijn erg afhankelijk van de regio binnen Rusland, en in elk geval slechts toegankelijk voor een kleine minderheid van de bevolking met genoeg financiële middelen.

Verwerende partij maakte er zich gemakkelijk vanaf door te stellen dat verzoeker “verklaard heeft geen ziekte te hebben die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren”, maar vergat om te controleren of verzoeker zijn behandeling en gespecialiseerde opvolging kan verkrijgen in Rusland. Indien verzoekers

behandeling wordt stopgezet, zal dit zeker een verslechtering van zijn gezondheidssituatie tot gevolg hebben.

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had verwerende partij rekening moeten houden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit niets blijkt dat verwerende partij gekeken heeft naar de problematische gezondheidstoestand van verzoeker. Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft. Voorts kan men het feit dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de problematische gezondheidstoestand van verzoeker weinig zorgvuldig noemen, en vormde deze gebrekkige motivering een schending van de motiveringsplicht.

Het is hoogst twijfelachtig of de nodige medicatie en opvolging door specialisten beschikbaar is voor verzoeker in Rusland, hetgeen een risico uitmaakt voor verzoeker op een schending van artikel 3 EVRM omwille van zijn ernstige psychologische problemen die niet of uitermate moeilijk behandeld en opgevolgd zullen kunnen worden in Rusland. Het gebrek aan onderzoek hieromtrent houdt een schending in van artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM.

2) Tweede onderdeel: Risico op blootstelling aan behandeling strijdig met artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië wegens mobilisatie voor de oorlog in Oekraïne

Naast het feit dat het de bestreden beslissing aan een daadwerkelijke risicoanalyse ontbreekt en dit ondanks de vele indicaties waarover verwerende partij beschikte, en naast het feit dat uit de verschillende medische attesten die ex nunc voorliggen blijkt dat er wat verzoeker betreft sprake is van PTSS en een nood aan angst- en agressieremmende behandeling, en dat uit objectieve landeninformatie blijkt dat er in het land van herkomst, zijnde Rusland en met name Tsjetsjenië, geen adequate behandeling toegankelijk is op vlak van mentale gezondheidszorg en er dus sprake is van een risico op blootstelling aan artikel 3 EVRM schendingen als gevolg van zijn actuele mentale gezondheidstoestand, is er wat verzoeker betreft ook een risico op blootstelling aan behandeling strijdig met artikel 3 EVRM door het risico op mobilisatie (2.2), versterkt door de risico verhogende factoren, zijnde verzoekers Tsjetsjeense origine, zijn terugkeer uit het Westen, en de situatie van zijn gerepatrieerde broer (2.1).

Verweerder steunt op de opheffing van de vluchtelingenstatus door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dd. 10 december 2020 om aan te tonen dat een terugkeer naar Tsjetsjenië geen schending in de zin van artikel 3 EVRM zou uitmaken:

“Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft, herhaalt DVZ dat het CGVS op 10.12.2020 uw vluchtelingenstatus heeft opgeheven in toepassing van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980. In haar beslissing oordeelde het CGVS dat uw vluchtelingenstatus opgeheven dient te worden op grond van de fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in uw land van nationaliteit waardoor bescherming niet langer nodig is. U haalde evenmin dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging aan, om te weigeren deze bescherming in te roepen. U haalde ook geen overtuigende elementen aan die erop wijzen dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij terugkeer naar de Russische Federatie. Het CGVS concludeert dat er voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 is. Bijgevolg kan u worden teruggeleid naar de Russische Federatie en is een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. U verklaarde tijdens het hoorrecht dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst uit vrees voor rekrutering als soldaat voor de oorlog in Oekraïne. Dit betreft echter een loutere verklaring en volstaat niet om aan te tonen dat u om een specifieke reden geviseerd zou worden, noch om een schending in de zin van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.”

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Verweerder steunt op de opheffing van verzoekers vluchtelingenstatuut in 2020 – meer dan vijf jaar geleden en voor de inval van Rusland in Oekraïne – om tot haar conclusie te komen. Het stelt dat verzoekers vrees voor rekrutering als soldaat voor de oorlog in Oekraïne niet aannemelijk wordt gemaakt.

Verweerder antwoordt niet op de brief die verzoeker haar toestuurde op 7 januari 2026, zoals blijkt uit het administratief dossier, met daarin een artikel van Amnesty International, “Europa: Stop het terugsturen van mensen uit de Noordelijke Kaukasus naar Rusland, waar ze het risico lopen gefolterd en mishandeld te worden” (stuk 17).

Sterker nog, verweerder stelt dat verzoekers vrees “een loutere verklaring” betreft die niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker gevisieerd zou worden, noch om een artikel 3 EVRM schending aannemelijk te maken. Dit is feitelijk onjuist. Verzoeker voegt het artikel van Amnesty International (stuk 17), met daarin vervat ook diens volledig rapport (stuk 18), bij, waardoor men niet kan spreken van een “loutere verklaring”. Dit artikel bevat ontegensprekelijke indicaties dat verzoeker een groot risico loopt om zijn artikel 3 EVRM rechten geschonden te zien. Verweerder heeft er eenvoudigweg voor gekozen om hier niet op te antwoorden, en er zelfs niets over te vermelden.

Dit maakt wederom een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit, in de zin dat er geen rekening werd gehouden met een pertinent stuk, en van de motiveringsplicht, in de zin dat er over dit pertinent stuk niet werd gemotiveerd.

Een verwijzing naar een beslissing van meer dan vijf jaar geleden kan bezwaarlijk gezien worden als een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek naar een mogelijke artikel 3 EVRM schending, te meer omdat de situatie sinds toen ernstig is veranderd, zoals verder uiteengezet zal worden (zie infra). Bovendien heeft verweerder nagelaten rekening te houden met verzoekers angst om gemobiliseerd te worden voor de oorlog in Oekraïne, zelfs nadat hij objectieve informatie aanbracht waaruit blijkt dat deze vrees zeer terecht is.

Gelet op het voorgaande is verzoeker dan ook van oordeel dat aangezien er geen daadwerkelijk onderzoek heeft plaatsgevonden naar het risico op refoulement in het kader van een artikel 3 EVRM risicoanalyse, ondanks het feit dat verwerende partij wel op de hoogte diende te zijn van de elementen in het dossier, er dient te worden besloten tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Hoe dan ook, en zelfs indien Uw Raad zou oordelen dat er een daadwerkelijk artikel 3 EVRM onderzoek heeft plaatsgevonden, quod certe non, dan nog dient er in het kader van de annulatiebevoegdheid van Uw Raad en met verwijzing naar de hoger geciteerde rechtspraak van het HvJ in de zaak Adrar (C-313/25), een ex nunc beoordeling te worden gemaakt rekening houdend met alle omstandigheden die op heden voorliggen.

2.1 Risico verhogende factor: verzoekers Tsjetsjeense origine, zijn terugkeer uit het Westen en familiebanden, met name de situatie van zijn gerepatrieerde broer.

Er is niet veel informatie bekend over terugkeerders naar Rusland vanuit een Europees land. In het Nederlands Ambtsbericht kan omtrent terugkeer het volgende gelezen worden:

“Er is weinig informatie beschikbaar over eventuele problemen met de Russische autoriteiten van migranten na hun terugkeer naar Rusland. Evenmin is er informatie beschikbaar over problemen van migranten die op basis van de terug- en overnameovereenkomst terugkeren. Het is dan ook onbekend of er speciale groepen zijn die een verhoogd risico op problemen hebben bij terugkeer. Tegelijkertijd keerde zich de politieke retoriek in na de inval in Oekraïne en vooral na de mobilisatie steeds feller tegen Russen die het land ontvlucht zijn. Zij werden als landverraders bestempeld, en er werden wetsvoorstellen ingediend voor verhoogde belastingtarieven en over confiscatie van bezit.”

Uit een recenter ambtsbericht blijkt dat Russen in het buitenland gemonitord worden en lastiggevallen worden omwille van hun zogenaamde gebrek aan loyaliteit:

“De AIVD en NCTV berichtten in oktober 2024 over mogelijke monitoring van de Russische gemeenschap in Nederland, en noemden enkele voorbeelden. Zo meldde de koepelorganisatie Universiteiten Nederland in 2022 dat een Russische wetenschapper en diverse Russische studenten intimiderende telefoontjes hadden gekregen. De bellers waren naar eigen zeggen van de Russische overheid en vroegen hen waar hun loyaliteit lag in de oorlog met Oekraïne. De AIVD bevestigde de praktijken na de gemelde incidenten en legde een direct verband met de Russische inval in Oekraïne. Russen in Nederland hebben toegang tot vrije media en contact met familie of kennissen in Rusland. De kritische blik die zij overbrengen, ziet de Russische overheid als onwenselijk.

Rusland beschikte over offensieve cyberprogramma's die volgens de AIVD en NCTV werden ingezet in Nederland en werden gebruikt om onder andere heimelijk gegevens te verzamelen over personen in diasporagemeenschappen. Daarbij ging het bijvoorbeeld om personen en organisaties die door de overheid zijn aangemerkt als dissident.”

Het feit dat verzoeker uit België zou terugkeren na 21 jaar in het Westen verbleven te hebben, kan ervoor zorgen dat hem sympathie wordt toegeschreven voor de NAVO en het Westen, en daarmee dat hij wordt bestempeld als een politiek verrader. Zoals blijkt uit de monitoring van Russen in het buitenland, zal het voor de Russische autoriteiten eenvoudig te achterhalen zijn dat verzoeker inderdaad een terugkeerder uit het Westen is.

Aldus loopt verzoeker een risico op een behandeling onverenigbaar met artikel 3 EVRM minstens omwille van het gepercipieerd politiek verraad.

De Finse autoriteiten hebben een query respons (stuk 19) gepubliceerd dat zich toespitst op hoe Russische burgers die lange tijd in Westerse landen hebben gewoond bij hun terugkeer worden behandeld. De bevindingen zijn zorgwekkend en vormen een groot risico voor verzoeker om onderworpen te worden aan onmenselijke behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM. Er wordt een vrije vertaling van het document toegevoegd (stuk 20). Onderstaande fragmenten uit het document zijn relevant:

“Deutsche Welle meldde in maart 2024 dat het aantal strafzaken tegen repatrianten en grensoverschrijdende migranten toeneemt. Een post op sociale media of een financiële donatie kan de aanleiding zijn geweest voor de strafzaak. Sinds het begin van de oorlog in Oekraïne kan iedereen die de grens oversteekt de argwaan van Russische grenswachten wekken. Buitenlands staatsburgerschap, een verblijfsvergunning van een ander land of een visum van een westers land kunnen reden zijn voor verdere ondervraging door grenswachten. Zo werd in februari 2024 een vrouw die vanaf de Estse grens Rusland binnenkwam en in Estland woonde met een verblijfsvergunning, een paar uur ondervraagd en gevraagd naar haar houding tegenover de Russische “speciale militaire operatie”. Als de grenswachten iets “laakbaars” vinden aan de persoon die wordt gecontroleerd, arresteren ze hem meestal onmiddellijk op basis van een verzonnen aanklacht. In sommige zeldzame gevallen vindt de arrestatie pas een paar dagen na de grenscontrole plaats. Zo werd een Amerikaans-Russische staatsburger die in januari 2024 in Rusland aankwam, een paar dagen na binnenkomst gearresteerd op grond van een valse aanklacht en vervolgens beschuldigd van verraad omdat er op zijn telefoon een briefje was gevonden voor een donatie van \$50 aan een liefdadigheidsinstelling die Oekraïense vluchtelingen helpt.

Mensen worden bij grenscontroles onder druk gezet om hun smart devices te ontgrendelen, ook al garandeert de Russische wet in principe geheimhouding van correspondentie. Er worden zoektermen gebruikt om specifieke onderwerpen te vinden in berichten, e-mails en sms-berichten op het slimme apparaat. Volgens een technologiedeskundige is de controle van smart devices de afgelopen twee jaar verbeterd en zijn sommige Russische grenscontroleposten begonnen met het gebruik van apparaten waarmee bijvoorbeeld alle gegevens die naar een telefoon worden gedownload, verder kunnen worden geanalyseerd door een computer. (...) Experts zeggen dat het niet mogelijk is om van tevoren te controleren of de persoon op een lijst staat die door de autoriteiten wordt bijgehouden.

(...)

In een bericht van juli 2024 van de website Holod (Russisch: Holod), die beweert onafhankelijke media te zijn, zegt een man die terugkeerde naar Rusland na meer dan anderhalf jaar in Turkije en Montenegro dat hij zes uur in Moskou aan de grensovergang van de luchthaven Vnukovo werd ondervraagd door de veiligheidsdienst FSB. De man keerde terug naar Rusland omdat zijn paspoort was verdwenen. Volgens de man hadden de grensautoriteiten gezegd dat ze hem om veiligheidsredenen zouden ondervragen, omdat hij al lange tijd niet in het land was geweest. De grensautoriteiten hadden hem gevraagd naar zijn verplaatsingen in het buitenland en zijn werk. Ze waren vooral geïnteresseerd in waar het geld voor levensonderhoud vandaan kwam en mogelijke banden met Oekraïne. Na de grenscontrole kwam de man erachter dat zijn smartphone was doorzocht en dat bijvoorbeeld zijn YouTube videogeschiedenis en andere gegevens die al waren verwijderd of achter een gezichtsherkenning zaten, waren teruggezet op zijn telefoon.

Verzoeker is afkomstig uit Tsjetsjenië, waar hij totdat hij 10 jaar was. Uit alle landeninformatie blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië (of algemener in de Noordelijke Kaukasus) uitermate zorgwekkend is.

Het EHRM heeft zelf al besloten:

« (...) le Caucase du Nord (...) continue d’être une zone de conflit armé, marquée par la violence et l’insécurité et par de graves violations des droits fondamentaux de la personne humaine, telles que les exécutions extrajudiciaires, les disparitions forcées, la torture ou d’autres traitements inhumains et dégradants, ou encore les punitions collectives de certains groupes de la population locale. »

Sinds 2022 is Rusland ook geen lid meer van het EVRM, wat wil zeggen dat Russische onderdanen een verminderde bescherming tegen mensenrechtenschendingen genieten sinds die datum.

In het rapport dat verzoeker bij zijn hoorrecht liet voegen, klaagt Amnesty International de erbarmelijke mensenrechtensituatie in de Noordelijke Kaukasus, en met name in Tsjetsjenië, aan:

“De mensenrechtensituatie in de Noordelijke Kaukasus is erbarmelijk, vooral in Tsjetsjenië. Iedereen die zich kritisch uitlaat, zich inzet voor mensenrechtenactivisme of wordt gezien als lid van de LGBTI+-gemeenschap loopt het risico doelwit te worden, net als hun vrienden en familieleden.

Sinds het begin van de grootschalige invasie van Oekraïne is de reeds problematische mensenrechtensituatie in Rusland aanzienlijk verslechterd. Het risico op foltering en andere mishandeling - wijdverspreid in detentiecentra vóór de invasie - is toegenomen en er zijn geloofwaardige berichten dat etnische minderheden in Rusland onevenredig vaak worden gemobiliseerd in het leger. Degenen die de mobilisatie weigeren of proberen te ontvluchten riskeren ernstige mensenrechtenschendingen.

Een Tsjetsjeense asielzoeker vertelde Amnesty International: “Mensen worden van straat geplukt en je hebt twee opties: of je gaat voor 10 jaar de gevangenis in of je gaat vechten. Gevangenis in Tsjetsjenië... het is alsof je niet meer bestaat. Maar misschien kom je er na 10 jaar weer uit. Het is waarschijnlijk beter dan gemobiliseerd te worden, te vechten en te sterven.”

De terugtrekking van Rusland uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en het harde optreden tegen onafhankelijk toezicht op de mensenrechten in het land hebben het risico op mensenrechtenschendingen drastisch vergroot en de slachtoffers een belangrijk middel ontnomen om de daders ter verantwoording te roepen.”

Hierbij dient opgemerkt te worden dat de broer van verzoeker effectief werd gerepatrieerd vanuit België naar Rusland, zoals verweerder zelf opmerkt in zijn beslissing. Aan de grens werd hij tegengehouden en door de FSB (federale veiligheidsdienst) ondervraagd. Na de ondervraging werd hij vrijgelaten. Vervolgens werd hij opgeroepen om te verschijnen in het kader van een gerechtelijk onderzoek (stuk 2 met vrije vertaling). De broer had geen idee waarop dit onderzoek betrekking zou kunnen hebben. Hierop is verzoekers broer opnieuw het land ontvlucht uit vrees dat hij naar een trainingskamp gestuurd zal worden om vanuit daar Oekraïne te moeten gaan, zoals al is gebeurd met kennissen van de familie.

Poetin heeft inderdaad in maart 2024 een wet ondertekend waardoor verdachten van een misdrijf tegen wie een strafrechtelijk onderzoek is geopend, een militair contract met de strijdkrachten kunnen tekenen.

Het EHRM erkent dat het huidige Tsjetsjeense regime zijn onderdanen in het buitenland nauwlettend in de gaten houdt, en is zich bewust van de bijzondere kwetsbaarheid van zij die gepercipieerd kunnen worden als zijnde tegen de overheid én met name ook hun naasten:

« Il est certain que les proches des membres de la lutte armée de la résistance tchétchène ou des personnes considérées par les autorités comme tels peuvent craindre d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la Convention en cas de retour en Russie (paragraphe 122 ci-dessus) et que, selon un rapport international précité (paragraphe 73 ci-dessus), le régime de Kadyrov contrôle étroitement les membres de la diaspora tchétchène à l'étranger tout en appelant au retour des réfugiés. »

Verzoeker kan ook niet elders gaan in Rusland, daar hij de vervolging vreest van de Russische overheid, wiens macht zich uitstrekt over het volledige Russische grondgebied.

De Russische autoriteiten zijn hoe dan ook op de hoogte van de situatie van verzoekers broer, en kunnen dit eenvoudigweg ten laste leggen van verzoeker bij zijn terugkeer. Zo loopt verzoeker hierdoor ook een verhoogd risico op gedwongen rekrutering, zoals verder besproken (zie infra).

Verzoeker loopt gezien zijn jarenlang verblijf in het Westen en zijn Tsjetsjeense afkomst een groot risico bij terugkeer, zoals ook blijkt uit de ervaring van zijn oudere broer. Zoals uiteengezet, heeft de vlucht van verzoekers broer op zijn beurt opnieuw een risico verhogende werking.

2.2 Het risico op mobilisatie

Verzoeker loopt het risico om gemobiliseerd te worden voor de oorlog in Oekraïne bij een terugkeer naar Rusland. Gezien verzoekers specifiek profiel, met name zijn Tsjetsjeense afkomst en zijn terugkeer uit het Westen, stelt zich de vraag of hij in staat zou zijn om te weigeren een contract te tekenen en te vertrekken. Dit zal zeer waarschijnlijk geïnterpreteerd kunnen worden als oppositie, als politiek verzet, als verraad. De Tsjetsjeense origine, zijn terugkeer uit Europa en de familiebanden met zijn gevluchte broer zijn immers elementen die ervoor kunnen zorgen dat het weigeren van zo'n persoon op een andere manier wordt geïnterpreteerd dan een gewone Russische staatsburger zonder dergelijk profiel.

Dergelijke weigering vanuit verzoeker kan gekwalificeerd worden als politieke oppositie tegen de oorlog of als het in diskrediet brengen van het Russische leger. Hier zijn ernstige gevolgen aan verbonden. Verzoeker loopt het risico om bij dergelijke weigering onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen in strijd met art. 3 EVRM.

Zo zijn er geregeld nieuwe mobilisatiecampagnes in Rusland. Verschillende bronnen en experts geven aan dat het afkondigen van een nieuwe mobilisatiecampagne een reële mogelijkheid is gezien de grote verliezen aan mankracht en het plan van Poetin om verder te gaan met het grondoffensief en grotere delen van Oekraïne te bezetten. Hoewel dergelijke mobilisatiecampagnes niet populair zijn bij de Russische bevolking, schatten deze experts niettemin de kans reëel, zeker gezien de moeilijkheid om nog steeds vrijwilligers te vinden.

Gezien de oorlog die blijft duren, de ambities van de Russische autoriteiten wat betreft de oorlogsvoering, gezien de soldaten die sneuvelen en gezien de afname van vrijwilligers vormt de vrees voor mobilisatie in hoofde van verzoeker een reëel risico. Dit is te meer het geval omdat duidelijk is geworden dat etnische minderheden disproportioneel zwaar getroffen worden door mobilisatie. Ook worden veel vaker mannen uit armere regio's opgeroepen, met name Tsjetsjenië. De regio's met veel etnische minderheden zijn dan ook vaak de armere regio's in Rusland.

Amnesty International kon de specifieke situatie in Tsjetsjenië nog onderzoeken, en schrijft hierover:

"In Chechnya, Ramzan Kadyrov stated that Putin's mobilization order would not apply in Chechnya, as Chechnya had already contributed more than its share of fighters. Prior to the mobilization, in June 2022, Kadyrov had announced the creation of four volunteer battalions that would participate in the war, exclusively made up of Chechens. Yet the voluntary nature of participation in these battalions has been called into question, as evidence emerges of forced mobilization to the front lines. Human rights organizations have accused Kadyrov of making Chechen men choose between being sent to the front or being held in incommunicado detention. Kavkaz.Realii has reported that dozens of Chechens were being held in these prisons. One human rights organization has also claimed that Chechens are kidnapped en masse and are threatened with fabrication of criminal cases if they refuse to fight, and those that are sent to fight are used as 'cannon fodder'."

Ook de situatie van verzoekers broer verhoogt het risico op mobilisatie voor verzoeker.

Verzoeker herhaalt dat zijn broer effectief werd gerepatriëerd vanuit België naar Rusland. Aan de grens werd hij tegengehouden en door de FSB (federale veiligheidsdienst) ondervraagd. Na de ondervraging werd hij vrijgelaten. Vervolgens werd hij opgeroepen om te verschijnen in het kader van een gerechtelijk onderzoek (stuk 2). De broer had geen idee waarop dit onderzoek betrekking zou kunnen hebben. Verzoekers broer is opnieuw het land ontvlucht, en vreest dat hij naar een trainingskamp gestuurd zal worden om vanuit daar Oekraïne te moeten gaan, zoals al is gebeurd met kennissen van de familie.

Poetin heeft inderdaad in maart 2024 een wet ondertekend waardoor verdachten van een misdrijf tegen wie een strafrechtelijk onderzoek is geopend, een militair contract met de strijdkrachten kunnen tekenen. Deze 'optie' is voor velen een verdoken verplichting, waarbij mensen zonder reden van straat worden geplukt en de optie wordt geboden om ofwel in het leger te dienen, ofwel in de gevangenis te belanden.⁴⁴

Deze methode tot rekrutering wordt met name erg vaak in Tsjetsjenië toegepast. Het EUAA schrijft hierover in zijn recente Country Focus van december 2025:

"(...) As noted by Memorial, while Ramzan Kadyrov claims that Chechnya deploys to Ukraine 'volunteers' and in numbers that 'fulfilled the plan,' Chechen security resort to such methods as pressure, threats, kidnapping, violence, fabrication of criminal cases, blackmailing, and extortion. (...)

Longstanding practices also include forced recruitment of prison inmates, and intimidation of suspects accused of various minor offences, ranging from traffic violations to alcohol consumption (which is formally prohibited in Chechnya) and drug use to petty crimes, such as public disturbances. 'Volunteering' to serve in Ukraine is routinely presented as an opportunity of repentance. The authorities have also pressured critics of Ramzan Kadyrov and LGBTIQ persons to either enlist for military service or face imprisonment. Among people subjected to forced recruitment are also relatives and family members of opposition figures, including those who are abroad. Some of them were in their late 50s or 60s, 'indicating that there is no age limit.'

Recruitment efforts in Chechnya have been heavily driven by certain recruitment quotas assigned to law enforcement agencies. In October 2024, police stations and traffic police units were tasked with recruiting 20 – 50 volunteers each. According to activists, some agencies which have exceeded the quota used group chats to exchange recruits for 100 000 or 200 000 rubles [1 025 – 2 050 euros] among themselves.

Security forces reportedly use arbitrary detention of men, stopping cars for alleged traffic violation or for travelling together with a woman who is not a relative (staged by the law enforcement officers) or detaining

men of military age at the borders with other republics of the North Caucasus to check their phones, resulting in their transfer to military unit deployment sites.”

Er zijn dus erg sterke indicaties dat verzoekers broer, een jonge man van een minderheidsgroep die terugkeerde uit het Westen, zoals gebruikelijk is, een verzonnen aanklacht ten laste werd gelegd, om hem vervolgens te laten kiezen tussen de gevangenis of het front.

Precies hetzelfde zou wellicht gebeuren met verzoeker. Het feit dat verzoekers broer niet is ingegaan op zijn oproeping en het land is ontvlucht, de etniciteit van verzoeker, alsook zijn lang verblijf in en terugkeer uit het Westen, zijn allemaal extra factoren die het risico op een gedwongen rekrutering nog veel aannemelijker maken.

Verzoeker herhaalt dat hij ook niet elders kan gaan in Rusland, daar hij de vervolging vreest van de Russische overheid, wiens macht zich uitstrekt over het volledige Russische grondgebied. Daarnaast is er geen deel van Rusland waar niet gemobiliseerd wordt, waardoor er niet aan de vrees voor mobilisatie valt te ontsnappen.

Verzoeker loopt een risico op een onmenselijke behandeling in strijd met artikel 3 EVRM omwille van zijn cumulatief risicoprofiel bestaande uit zijn Tsjetsjeense origine, zijn terugkeer uit het westen, en de familiale situatie, met name die van zijn broer. Hij loopt een enorm risico op mobilisatie.

Uit het administratief dossier aangevuld met de medische attesten, blijkt duidelijk dat er wat verzoeker betreft sprake is van een urgentie met betrekking tot de vaststelling van een psychiatrisch ziektebeeld en dat er verregaande indicaties zijn van een ernstige psychische kwetsbaarheid die zich uit door onrust, agressie, ten gevolge van PTSS.

Verwerende partij heeft nagelaten het artikel 3 EVRM aspect te onderzoeken om zo elke twijfel aangaande een mogelijke artikel 3 EVRM schending weg te nemen. Dit maakt bijgevolg een schending uit van artikel 3 en 13 EVRM.

Daarnaast kan uit objectieve landeninformatie ook worden vastgesteld dat er op heden geen toegankelijke psychomedische gezondheidszorg is in Tsjetsjenië, wat voor verzoeker gelet op zijn ernstige psychomedische gezondheidstoestand een risico op schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt.

Tot slot maakt het cumulatief risicoprofiel in hoofdte van verzoeker ook dat een terugkeer naar Rusland voor hem een reële kans op blootstelling aan schending van artikel 3 EVRM doet ontstaan. Hij zal immers als terugkeerder een verhoogd risico lopen om onder de aandacht te komen van de Russische autoriteiten, zeker gezien hij behoort tot een minderheidsgroep én gezien zijn broer geen gevolg heeft gegeven aan zijn oproeping in het kader van een strafrechtelijk onderzoek.

In deze omstandigheden houdt de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, of minstens op een onmenselijke of vernederende behandeling. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt dan ook een schending in van artikel 3 EVRM. Het gebrek aan onderzoek hieromtrent houdt een schending in van artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM.

Hierdoor begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen.

Om al bovenstaande redenen dient voorliggend verzoek tot nietigverklaring dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder hierop als volgt:

“M.b.t. de noodzaak tot het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten werd niet alleen verwezen naar verzoekers veroordelingen maar werd ook rekening gehouden en gemotiveerd omtrent de beslissing van de CGVS om verzoekers internationale beschermingsstatus in te trekken. De bestreden beslissing luidt als volgt: “(...)”

Verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel niet aan.

Waar hij stelt dat er geen evaluatie omtrent zijn medische situatie werd uitgevoerd, merkt verwerende partij op dat de het bevel om het grondgebied te verlaten niet gepaard gaat met een gedwongen verwijdering, in het kader waarvan de centrum-arts zal onderzoeken of de vreemdeling op, dat ogenblik lijdt aan een medische aandoening die een inbreuk zou kunnen vormen op artikel 3 EVRM en of de vreemdeling op dat

ogenblik zowel geschikt is om in het centrum te verblijven als om te reizen. Dergelijke situatie is op dit ogenblik niet aan de orde. Verzoeker beschikt nog steeds over de mogelijkheid om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de feitelijke en juridische elementen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Hij brengt thans geen concrete elementen bij om die motieven te weerleggen waardoor geen schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Hij toont evenmin aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van die beslissing.

Nu geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen die overwegingen en het dispositief van de bestreden beslissing toont verzoeker niet aan dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is.

Een schending van de door verzoeker aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aangetoond.”

3.3. Beoordeling

De verzoeker betoogt onder meer dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd, in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, van het risico op mobilisatie bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van een verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie heeft conform artikel 52, 3 van dit Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

De thans bestreden beslissing bevat de volgende motieven inzake artikel 3 van het EVRM:

“Betreffende uw medische situatie benadrukken we dat u in de vragenlijst in kader van het hoorrecht verklaard heeft geen ziekte te hebben die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. U brengt echter wel een medisch attest aan met betrekking tot uw posttraumatische stressstoornis. U verklaart eveneens dat u op heden opgenomen bent in een psychiatrisch ziekenhuis en brengt een brief van uw psychiater aan als bewijs van deze verklaring. Hoewel we niet ontkennen dat u op heden mogelijks medische zorgen ontvangt, merkt DVZ op dat u geen enkel medisch attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat deze thans nog noodzakelijk zijn, noch dat u op heden nog steeds opgenomen bent in een ziekenhuis. U brengt geen enkel element aan dat deze verklaring kan staven, noch stelt uw advocaat dat u om die reden niet zou kunnen terugkeren naar uw herkomstland. Bovendien heeft u zelf in het kader van het hoorrecht verklaard dat u niet lijdt aan een ziekte die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Bijgevolg is er geen medisch beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft, herhaalt DVZ dat het CGVS op 10.12.2020 uw vluchtelingenstatus heeft opgeheven in toepassing van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980. In haar beslissing oordeelde het CGVS dat uw vluchtelingenstatus opgeheven dient te worden op grond van de fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in uw land van nationaliteit waardoor bescherming niet langer nodig is. U haalde evenmin dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging aan, om te weigeren deze bescherming in te roepen. U haalde ook geen overtuigende elementen aan die erop wijzen dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij terugkeer naar de Russische Federatie. Het CGVS concludeert dat er voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 is. Bijgevolg kan u worden teruggeleid naar de Russische Federatie en is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. U verklaarde tijdens het hoorrecht dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst uit vrees voor rekrutering als soldaat voor de oorlog in Oekraïne. Dit betreft echter een loutere verklaring en volstaat niet om aan te tonen dat u om een specifieke reden geviseerd zou worden, noch om een schending in de zin van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

DVZ herhaalt dat u op 15.09.2004, met andere woorden 21 jaar geleden, op 10-jarige leeftijd in België bent aangekomen. De loutere vaststelling dat u thans 21 jaar op regelmatig basis in België verblijft is op zich onvoldoende om van een dermate verankering in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen. U heeft geen elementen aangebracht die het aannemelijk maken dat u aan de Belgische samenleving gebonden bent voor de uitoefening van uw privéleven. Bijgevolg blijkt nergens uit uw administratief dossier dat u zich niet opnieuw zou kunnen vestigen in uw land van herkomst. U bent een jonge man, beheerst een van de officiële landstalen en u heeft er een familiaal netwerk dat uw terugkeer kan faciliteren. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 3 EVRM."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt samen met verzoeker vast dat met betrekking tot het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM wordt gesteld dat de loutere verklaring van de verzoeker (bij het uitoefenen van zijn hoorrecht), dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor rekrutering als soldaat voor de oorlog in Oekraïne, niet volstaat om aan te tonen dat hij om een specifieke reden geviseerd zou worden, noch om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. De verzoeker kan tevens worden gevolgd in zijn kritiek dat deze vaststelling niet op zorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Uit de stukken van het administratief dossier (zie elektronisch administratief dossier, stuk 93) blijkt immers dat de verzoeker op 7 januari 2024 aan de diensten van de verweerder, specifiek in het kader van het uitoefenen van zijn hoorrecht bij de totstandkoming van de thans bestreden beslissing, een e-mailbericht stuurde met daarin de url-link naar het rapport van Amnesty International van 18 januari 2024: *"Europa: Stop het terugsturen van mensen uit de Noordelijke Kaukasus naar Rusland, waar ze het risico lopen gefolterd en mishandeld te worden"*. In dit rapport wordt onder meer melding gemaakt van een risico op gedwongen dienstplicht bij terugkeer van Tsjetsjenen naar Rusland. Het desbetreffende rapport bevat verder een *hyperlink* naar het uitgebreidere rapport *"Europe: The point of no return"*. Dit is het rapport dat de verzoeker thans bijvoegt aan het verzoekschrift (inventaris verzoekschrift, stuk 18). Het blijkt dan ook dat de verweerder nagelaten heeft een zorgvuldig onderzoek te voeren naar deze gegevens die de verzoeker naar voor heeft gebracht inzake het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar zijn land van herkomst. De verweerder gaat, gelet op hetgeen voorafgaat, niet uit van een correcte en zorgvuldige feitenvinding waar hij stelt dat de verzoeker zich beperkt tot een *"loutere verklaring"* die niet zou volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM is dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan deze vaststelling niet ombuigen. Het loutere gegeven dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar *"de beslissing van de CGVS om verzoekers internationale beschermingsstatus in te trekken"* (de verweerder doelt in de nota met opmerkingen op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2020 tot opheffing van de vluchtelingenstatus: zie elektronisch administratief dossier, stuk 74) doet geen afbreuk aan de vastgestelde onzorgvuldigheid. Immers werd bij het treffen van deze opheffingsbeslissing van 10 december 2020 logischerwijze nog geen rekening gehouden met een eventueel risico op rekrutering voor de oorlog in Oekraïne, die pas nadien is gestart.

Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen. Een onderzoek naar de gegrondheid van de overige middelen(onderdelen) dringt zich in deze stand van het geding niet op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 26 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE